

at de, der benyttede Telegrafene, skulde kunne telegrafere billigere, end Forholdene egentlig tillade. Jeg kan ikke indse nogen Grund til, at de, der benyttede Telegrafene, ikke idetmindste skulle yde saa meget, som er fornødent, for at hele Institutionen kan holde sig selv. Jeg forlanger ikke, at Statskassen skal vinde noget, men jeg synes, det er billigt, at Taxterne blive fastsatte saaledes, at Telegrafindustrien ikke skal falde Statskassen til Byrde. Det er det ene af de andre Mening, og jeg kan jo meget gjerne høre mig derfor, saameget mere som jo Sagen i finantsiel Henseende egentlig taler maa være min ærede Kollega Finantsministerens Sag. Kan Folkethinget og han finde sig deri, har jeg kun det at sige, at det altid er utilfredsstillende at beskæftige sig med Anliggender i Industrien, som give Understud. Det er meget mere opmuntrende at have at gøre med saadanne Sager, naar de give et lille Overstud. Men det er ikke noget Hovedhensyn. Jeg kan altsaa finde mig i det. Men naar jeg nu altsaa ikke kan opnaa gjennem det Forslag, som jeg har gjort, nemlig gjennem en lidt højere Taxtbestemmelse at faae en større Indtægt, der kunde tilvejebringe den Ligevegt, som jeg anser for at være rigtig, mellem Indtægter og Udgifter paa dette Omraade, maa jeg foretrække at blive ved det Gamle fremfor at gaa ind paa Forsøg med en Grundtaxt og Ordtaxt med saa lave Satser, især af Grundtaxten, at jeg i dette Nieblif ikke er istand til at overse det finantsielle Resultat. Jeg anser det for at være rimeligt og naturligt, at Grundtaxten repræsenterer den Betaling, som det uden Hensyn til Telegrammets Størrelse, til dets Ordmenngde, i Gjennemsnit koster Staten at telegrafere. Ordtaxten betegner da det Tilstud, som den skal give, der bruger mange Ord, altsaa sætter Telegrafene i en større Virksomhed. Jeg tror nu ikke, at 25 D. repræsenterer det, som hvert Telegram koster; jeg tror, at Taxten maa sættes noget højere, og jeg tror endvidere, at det, der staar i Finantslovsforslaget, er det Laveste, man kan naa med. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at man i Belgien nu har faaet en ny Taxtberegning, som er traadt i Kraft fra 1ste Januar. Der er Grundtaxten ansat i vore Penge, 36 Ore pr. Telegram og Ordtaxten 3½ Ore pr. Ord, og det er det, man der anser for at være fornødent, for at Telegrafvæsenet kan være dækket for sine Udgifter. Det er Meningen. Vort Forslag gik ud paa en Grundtaxt af 30 Ore og et Tilleg for hver to Ord af 5 Ore. Det var altsaa betydelig billigere, og jeg maa tilstaa, at jeg i dette Nieblif ikke kan indse, hvorfor vi skulle kunne gjøre det billigere end de Andre, thi medens de drive en Forretning paa 2 Millioner Telegrammer, er vor kun paa 400,000, og det er jo sandsynligt, at større Forretninger maa kunne gjøre Udgiften billigere for det enkelte Telegram. Efter de Beregninger, vore Skyndige paa dette Om-

raade have foretaget, troede man, at dette Forslag vilde lede til en Mer-Indtægt af 10—12 Ore pr. Gjennemsnitstelegram. Det vil imidlertid ikke sige, at alle Telegrammer bleve bebyrdede med et saadant Tilleg, tværtimod vilde den overveidende Del af Telegrammerne ikke blive forhøjet, Forandringen vilde ingen Indflydelse faae paa 40 pCt. af Telegrammerne — efter hvad man kunde se — medens de Telegrammer, der krævede mange flere Ord, vilde blive dyrere. Jeg tror fremdeles, at det vilde være baade forsvarligt og rigtigt at sætte en Taxt for vore Telegrammer, der vilde gjøre det muligt, at denne Forretning vilde kunne drives uden Tab for Staten. Jeg ser ikke nogen Billighed i, at de, der ikke telegrafere, skulle betale for dem, der telegrafere. For dem maa det jo kunne betale sig at telegrafere, og jeg antager ikke, at den Omstændighed, at de kommer til at betale nogle faa Ore mere pr. Telegram, vil kunne afholde dem derfra. Er det imidlertid Nøgledagens Dnske og Billie, at der fremdeles skal arbeides paa Telegrafvæsenet med Tab for Statskassen, saa beder jeg om at maatte beholde det, jeg har nu, og saa skal jeg rolig finde mig i det finantsielle Tab, saa meget mere som min ærede Kollega ikke lader til at finde sig foruroliget derved. — Forslaget under Nr. 22 finder jeg ingen Anledning til at omtale, da det gaar ud paa en Indvømmelse til mig. — Den ærede Ordfører har i sit Foredrag berørt adskillige Punkter, der uden at have givet Anledning til Vædringsforslag ere omtalte i Betænkningen. Jeg skal ikke opholde mig ved Spørgsmaalet om, hvilke Lettelser der endnu kunne foregaa med Hensyn til Personalets Frihed om Søndagen ved Jernbane- og Postvæsenet. Sagen har været under Overveelse, og man har givet Regler for Tjenesten under Postvæsenet, der, som jeg allerede har haft Leilighed til at bemærke, ikke passe lige godt overalt. Hensigten har jo navnlig været at slaffe Personalet Leilighed til at komme i Kirke om Søndagen; men da Kirketiden er meget forskellig, har det truffet sig, at der er Steder, hvor de Vedkommende ved de nugældende Bestemmelser netop ere forhindrede fra at komme i Kirke. Man vil imidlertid uden for Reglerne tage Hensyn til disse specielle Undtagelser, min Opmærksomhed er henvendt derpaa, og der skal blive gjort, hvad der med Rimelighed kan gøres. Det er imidlertid, som den ærede Ordfører sagde, saa, at Forretningernes Udførelse ogsaa have deres Krav. Jeg vil dertil sige, at naar det staar en Mand frit for at vælge en Levevei, og han vælger en, der stiller det som Betingelse, at han maa unberaste sig en meget vedvarende Tjeneste, da maa han finde sig deri og kan ikke vente, at man, naar han har tiltraadt Tjenesten, kan indrette Driften saaledes, at han ikke bliver besværet deraf. Der er et rimeligt Maal for, hvad man i den Henseende kan gjøre, og det, at der ikke kan tilstedes nogen betydelig Lettelse